

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

land fremdeles være et urocenter, og det vil forhindre, at stabile forhold kan gennemføres i europæisk økonomi og i europæisk samarbejde i det hele taget. Bliver Vesttyskland inddraget under Vesteuropas oprustning, må man forudse, at Østtysklands oprustning følger efter, og Tysklands deling bliver endnu mere dybtgående, end tilfældet er nu.

Der er ingen tvivl om, at tanken om et samlet Tyskland ligger dybt i alle tyskeres sind, og de tilbud, der i denne tid fremkommer fra Østtyskland til Vesttyskland, vinder ørenlyd i næsten alle tyske kredse. Fører disse forhandlinger om et samlet Tyskland ikke til noget resultat, vil Tysklands oprustning både i vest og øst inden længe være en kendsgerning, og med ængstelse vil man da spørge: Kan det nye spæde tyske demokrati holde til en sådan belastning? — Jeg nærer stor tvivl i så henseende. Og kan det nye tyske demokrati ikke holde stillingen i et stærkt oprustet Tyskland, kan Tyskland om få år igen være en frygtelig militær fare for Europa — ja, for hele verden.

Enhver kan jo se, at Vesttysklands inddragelse under Vesteuropas forsvarsopbygning forøger vestmagternes militære slagkraft meget betydeligt, men er dette ikke for dyrt købt, og vil ikke netop denne handling forhindre, at øst og vest kan komme på talefod med hinanden? Vi må dog aldrig glemme, at hovedsynspunktet for alle vore handlinger, hvad også det ærede medlem hr. Kristen Amby så stærkt fremhævede, må være at stifte enhver bestræbelse, der kan bidrage til afspænding, og søge undgået, at modsætningerne øges.

Et tilbud fra vestmagterne om forhandling med Rusland på basis af et samlet neutralt Tyskland ville være den vigtigste forsoningsakt, som kunne foretages i tiden, og er de henvendelser, der kommer fra Østtyskland om et samlet Tyskland, ærligt ment, så skulle et resultat dog ikke synes udelukket. Der bør i hvert fald intet lades uforsøgt for at få slettet den unaturlige deling af Tyskland, som forefindes, og som altid, så længe denne deling består, vil være en kilde til uro og forvikling i Europa. En forståelse om Tyskland mellem øst og vest vil tillige være betydningsfuld for hele verdenssituationen og vil kunne åbne forhandlingsmuligheder også på andre fronter.

Danmark bør derfor overalt, hvor lejlighed gives, støtte bestræbelserne for et samlet neutralt Tyskland, og Danmark må lægge sit lod i vægtskålen for, at en for-

hastet afgørelse af Vesttysklands inddragelse i vestmagternes forsvarssystem ikke gennemføres. Jeg opfordrer derfor den højtærede udenrigsminister til at være opmærksom på, at forholdene ikke løber fra os, så vi på et givet tidspunkt stilles overfor en aftale om Vesttysklands inddragelse under Atlantpagtlandenes forsvarsopbygning, der da ikke kan ændres.

I sin omtale af Tysklands stilling udtalte ministeren i går med henvisning til det danske memorandum af 31. januar 1947, at der er sket meget i de 5 år, og dette er så sandt så sandt. Dengang spædede mange, at Tyskland langt frem i tiden ville ligge hen som et ingenmandsland, man ikke behøvede at regne med, og der var kredse her i landet, der ville bygge en national politik på dette grundlag. Det viser sig allerede nu, hvor forkert man dengang bedømte disse forhold. Det, som er sket med Tyskland, opfordrer i høj grad til at understrege, at man ikke i spørgsmål af denne karakter bør lade sit standpunkt bestemme af stemninger. Det er farligt at bygge et lands udenrigspolitik på stemninger. Der er sket meget i fem år, sagde udenrigsministeren. Ja, i udenrigspolitik skifter billedet hurtigt. Jeg henstiller til ministeren at have dette for øje også overfor de udenrigspolitiske spørgsmål, der skal tages stilling til i dag.

Et Europa med Tyskland opdelt i øst og vest, der slider sig selv op i indbyrdes strid, er dømt til undergang. Derfor er spørgsmålet om afspænding og forsoning af så uhyre vigtighed, for hele verden naturligvis, men i særlig grad for Europas folk. Kommer krigen, vil kulturens tilbagegang i Europa efter al sandsynlighed foregå med rivende hast; men selv en fortsættelse af den tilstand, vi befinder os i, hvor mistænksomhed og frygt lammer vore handlinger og oprustningernes enorme økonomiske byrder trykker os ned i armod og fattigdom og tvinger os ind i afhængighed af andre verdensdele, borttager muligheden for, at vi kan fastholde vor stilling blandt de førende verdensdele. Til at redde verden og dermed Europa fra katastrofen må vi sætte vor lid til De Forenede Nationer. Der mødes alle nationer fra øst og vest og fra syd og nord. Der er stedet, hvor samtalerne føres på lige fod mellem nationerne, det er dér, de små folk har deres mission, men også deres store ansvar.

Som omtalt af udenrigsministeren vedtog De Forenede Nationers plenarforsamling i fjor den 3. november en resolution, som også Danmarks repræsentant stemte for, hvorefter det anbefales medlemstaterne indenfor deres nationale væbnede styrker at